

NY SVENSK FISKERITIDSKRIFT

ORGAN FÖR SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

UTGIVARE: FISKERIINTENDENTEN DR. N. ROSÉN, GÖTEBORG.

Nr 11

1 JUNI

1931

Vid återgivande av artiklar i denna tidskrift skall källan angivas.

Svenska Fiskareförbundet.

Protokoll hållet vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde i Stockholm å Hotell Anglais lördagen den 25 april 1931.

Närvarande: Justitierådet P. von Seth, fiskeriintendenten Hugo Ågren, fiskerikon-sulenten C. H. Schager, fiskeriintendenten Chr. Hessle, disponenten Karl Martin, fiskare V. Månsson och fiskeriintendenten T. T. Ekman, varjämte tidskriftens redaktör, dr. N. Rosén infunnit sig på särskild kal-lelse.

§

Beslöts, att till årsmötet föreslå att vid prenumeration å tidskriften, som eljest skulle kosta 5 kr. inom landet och 6 kr. för utlandet, följande nedsättning skulle ske: hushållningssällskap och till förbundet anslutna fiskeriföreningar äga rätt att rekvi-rera tidskriften enligt följande prislista: för de första 1—50 exemplaren kr. 2.50 pr årgång;

för det 51:sta t. o. m. 100:de exemplaret kr. 2.— pr årgång;
för det 101:sta t. o. m. 300:de exemplaret kr 1.50 pr årgång;
för det 301:sta exemplaret och därutöver kr. 1.— pr årgång.

§ 2.

Beslöts, att till årsmötet föreslå följande inkomst- och utgiftsstat för tidskriften för år 1932.

Utgifter

Tryckning av tidskriften.....	Kr.	5.500:—
Expedition av tidskriften ...	»	1.350:—
Porton (utgivarekorsband m. m.)	»	900:—
Klichéer	»	100:—
Honorar	»	1.000:—
Redaktörens arvode	»	3.000:—
Redaktörens porton och ex-penser	»	200:—
Diverse och oförutsett.....	»	350:—
Summa	Kr.	12.400:—

Inkomster:

Statsbidrag	Kr.	3.500:—
Bidrag av hushållningssäll-skap och fiskeriföreningar (anslag och prenumeration) »		775:—
Prenumeration å tidskriften i övrigt	»	150:—
Annonser, netto	»	4.500:—
Förbundets tillskott	»	3.475:—
Summa	Kr.	12.400:—

§ 3.

Beslöts, att till årsmötet föreslå samma inkomst- och utgiftsstat för år 1932, som redan tidigare framlagts, eller alternativt, därest denna ej godkändes, nedanstående:

§ 4.

Meddelades, att följande föreningar an-målt inträde i förbundet, enligt § 3 förbun-dets stadgar: Gävleborgs läns fiskareför-bund, Södermanlands skärgårds fiskareför-bund, Malmöhus läns havsfiskeförening och Stockholms läns fiskeriförening. Anmäl-ningarna godkändes. Ångermanlands kust-fiskareförbund hade redan tidigare ingått som medlem.

I samband härmed uppdrogs åt ordfö-randen och sekreteraren att granska ock, därest ej särskild anledning till tvekan fö-reläge, avgöra om godtagande av inkom-mande anmälningar.

§ 5.

§ 6.

Stockholm som ovan

Thorsten Ekman.

Justerat:

P. von Seth.

Protokoll hållit vid Svenska Fiskareförbundets styrelses sammanträde å Kungl. Lantbruksakademiens lokal i Stockholm den 9 maj 1931.

Närvarande:

Justitierådet P. von Seth, fiskeriintendenten Chr. Hessle, fiskerikonulenten C. H. Schager, disponenten Karl Martin, fiskeriintendenten Hugo Ågren och fiskeriintendenten T. T. Ekman.

§ 1.

Meddelades, att Västmanlands läns hushållningssällskap samt Skånska Ostkustens Havsfiskeförening anmält sitt inträde i förbundet, vilket godkändes.

§ 2.

Med ledning av från fiskeriföreningar och hushållningssällskap inkomna förslag till medlemmar i förvaltningsrådet uppgjordes sammanjämkat förslag härutinnan (Se årsmötes protokoll!).

§ 3.

Hölls överläggning rörande statförslagen för år 1932.

Stockholm som ovan

Thorsten Ekman.

Justerat:
P. von Seth.

Protokoll hållet vid Svenska Fiskareförbundets ajournerade, den 9 maj fortsatta, årsmöte å Kungl. Lantbruksakademiens stora sal i Stockholm år 1931.

§ 1.

Styrelsens ordförande, justitierådet P. von Seth, hälsade de närvarande välkomna, varefter han valdes till ordförande för dagen.

§ 2.

Till revisorer för år 1931 omvaldes fiskeringeniören, major Carl Schmidt och fil. doktor Robert Norrby samt till revisorssuppleanter riksbankstjänstemannen C. L. Holmberg och f. d. handlanden Nils Holmberg.

§ 4.

Fastställdes styrelsens förslag till inkomst- och utgiftsstat för Ny Svensk Fiskeritidskrift för år 1932. (se § 2 styrelsens protokoll d. 25 april 1931).

§ 3.

Godkändes styrelsens förslag till, delvis nedsatta, prenumerationsavgifter för tidskriften. (se § 1. Styrelsens protokoll d. 25 april 1931).

§ 5.

Företogs till behandling förslag till förbundets inkomst- och utgiftsstat för år 1932, varom överläggningen blev mycket livlig. Ordföranden meddelade, att styrelsen icke ansåg sig hava anledning frångå sitt den 17 mars framlagda, statförslag (sty-

relsens protokoll § 3 den 17 februari) men att den dock i enlighet med årsmötets beslut den 17 mars (§ 12) och det motstånd, som de stora kostnaderna synt ha väckt, hade utarbetat ett mindre omfattande statförslag (se styrelsens protokoll den 25 april 1931 § 3.). Fiskeriinstruktör Hjalmar Skoglund föreslog vissa ändringar i styrelsens första förslag huvudsakligen utgående på, att sekreterarens arvode skulle minskas till 7.000 kronor, och 3.000 kr. i stället upptagas för oförutsedda utgifter. Fiskerikonulenten C. H. Schager framlade ett nytt statförslag, vars viktigaste skillnad från styrelsens första förslag var, att sekreterarearvodet (tillsvidare) skulle utgöra 2.000 kronor, men vissa andra poster ökas, så att slutsumman dock blev densamma.

Sedan diskussionen förklarats avslutad, anförde ordföranden, att styrelsens första förslag kunde anses uteslutet, samt framställde proposition på de 3 återstående. Först utslags styrelsens mindre förslag. Vid omröstning mellan de två återstående, styrelsens första förslag med av fiskeriinstruktör Skoglund föreslagna ändringar samt fiskerikonulent Schagers förslag, antogs det senare med 11 röster mot 10 för det förra.

Mötet antog sålunda följande inkomst- och utgiftsstat för år 1932:

<i>Utgifter: Årliga</i>	
Arvode åt sekreteraren	Kr. 2.000:—
» » skattmästaren ... »	1.000:—
» » skrivbiträde	1.600:—
Rese- och traktamentsersättning åt styrelsen	3.000:—
D:o, d:o, åt förvaltningsrådet	5.000:—
Expenser, telefon, trycksaker m. m.	4.000:—
Organisationskostnader och oförutsedda utgifter	10.600:—
Tidskriften	12.400:—
Summa	Kr. 39.000:—

<i>Inkomster, årliga</i>	
Årsavgifter av enskilda medlemmar	Kr. 1.200:—
Årsavgifter av föreningar.....	400:—
Räntor	500:—
Tidskriften: annonser, prenumeration m. m.	5.600:—
Bidrag av hushållningssällskap m. fl.	250:—
Statsbidrag	31.650:—
Summa	Kr. 39.600:—

<i>Engångskostnader:</i>	
för möbler och kontorsinventarier	Kr. 4.000:—

<i>Engångsinkomster:</i>	
Inträdesavgifter av föreningar	Kr. 650:
Statsbidrag	3.350:—
Summa	Kr. 4.000:—

Inkomst- och utgiftsstaten för år 1931 skulle dock tillämpas i mån så behövdes, intill dess nödiga statsbidrag beviljats.

§ 6.

Uppdrogs åt styrelsen att ingiva underdånig framställning om statsbidrag å kr. 10.000 för bestridande av organisationkostnader under år 1931 samt å kr. 35.000 för år 1932 i enlighet med statförslaget.

§ 7.

Godkändes styrelsens förslag angående rese- och traktamentsersättning åt styrelsen (se § 3 styrelsens protokoll den 31 mars 1931)).

§ 8.

Valdes till ledamöter i förvaltningsrådet: Fiskaren Olof Jönsson, Strandgatan 40, *Limhamn*; Fiskmästare J. W. Widerberg, *Sjöholmen*; Fiskaren August Svensson, *Glommen, Morup*, Fiskaren Sam. Corneliusson, *Öckerö*, Fiskaren Axel Carlsson, *Tjärnö*, Fiskaren Hilding Eriksson, *Åmål*. Disponenten Birger Lindeblad, *Borås*, Fiskeriinstruktör Fabian Olofsson, *Mariestad*, Länsjägmästare Nils Eckerbom, *Örebro*,

Brukspatron L. Lorichs, *Bernshammar*, Kamreraren Thor Herou, *Falun*. Fiskeriinstruktören D. Hortlander, *Piteå*, Fiskaren Albin Zakrisson, *Lövön, Holmsund*. Fiskeriinstruktören Carl Skoglund, *Sollefteå*. Fiskaren Adolf Westin, *Norrällsviken, Norringrå*, Fiskaren Hilmer Myrgren, *Hudiksvall*. Fiskeriundervisaren O. A. Sundberg, *Högbo*, Fiskeritillsyningsman L. A. Sundbom, *Gårdskär, Älvkarleö*, Fiskaren Johannes Westerman, *Berg, Möja*, Fiskaren Evald Sundström, *Skansen, Sjösta*, Fiskaren Ragnar Andersson, *Emtö, Gryt*, Fiskerikonulent G. Luning, *Eksjö*, Fiskaren Helge Karlström, *Djurglo, Valdemarsvik*, Fiskerikonulenten Klas Ahlmér, *Kalmar*, Fiskeriöver tillsyningsman P. O. Johansson, *Bokö, Karlshamn*, Fiskeriinstruktör Torsten Gustafsson, *Hamnplan 4, Visby*, Fiskaren Axel Gustafsson, *St. Åker, Oreberg*, Fiskeriinstruktör M. Tideman, *Villagatan 5, Linköping*. Fiskaren C. W. Lundberg, *Sigtuna*, Fiskaren Emil Ohlsson, *Källberget, Gimgöl*. Stockholm som ovan
Thorsten Ekman.

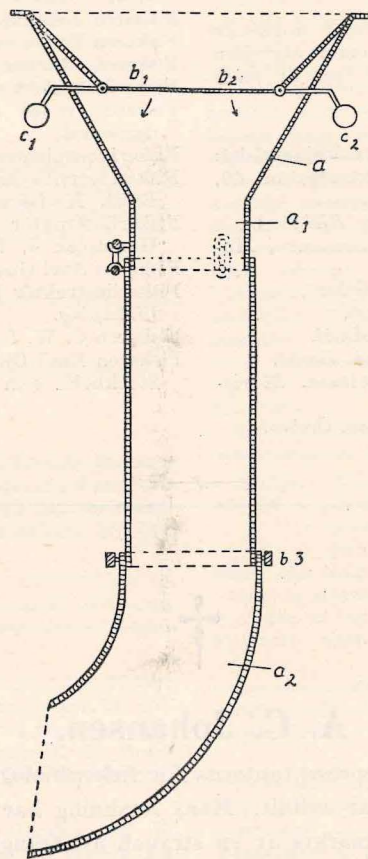
A. C. Johansen.

En av de främsta representanterna för fiskeribiologisk forskning dansken fil. d:r A. C. Johansen har avlidit. Hans forskning har spånt över stora områden. Den har alltid utmärkts av en strävan att tränga till grunden av problemen och inrikta undersökningarna på för det praktiska fisket betydelsefulla frågor. För den svenska fiskerinäringen ha av särskilt intresse varit påvisandet av sambandet mellan den s. k. bohüsländska vintersillen och Nordsjöns banksill och av förekomsten av en särskild vinterlekande sillras i Kattegatt, arbetena över rödspättan i Kattegatt och Östersjön och förbättrandet av rödspättefisket genom omplantering av unga rödspättor samt undersökningarna över möjligheterna att förutsäga makrillfisket och blankålfisket.

N. R.

Om isolering av fiskrummet på fiskebåtar.

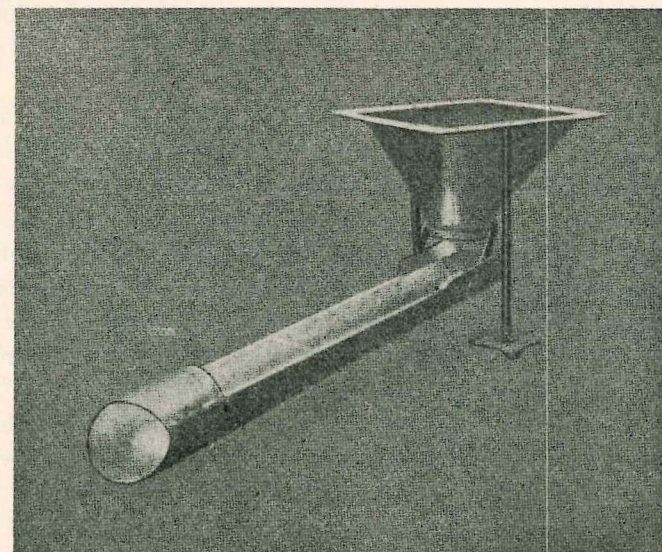
På fiskebåtar, som ligga ute flera dagar eller längre tid och isa fångsten, är det helt naturligt av vikt, att fiskrummet är isolerat, så att isen ej smälter för hastigt, utan temperaturen i rummet kan hållas tillräckligt låg. En fullt effektiv isolering är emellertid en dyrbar anordning. Göteborgs och Bohus läns Havsfiskeförening lät förra året för att utröna verkan därav partiellt isolera

fiskrummet på en fiskebåt med ett enklare isoleringsmedel, som levererades av Färgaktiebolaget International. Fiskebåten kom emellertid ej att användas på vanligt sätt vid fiske förra året men skall i år på fiske i Nordsjön. Man hoppas därför under denna tur få erfarenhet beträffande detta isoleringsämnes lämplighet för fiskebåtar.

En annan fråga som är att beakta är att temperaturen i rummet kan stiga avsevärt under den tid luckan öppnas för nedläggande av ny fångst. Man har funnit att temperaturen kan stiga från t. ex. + 4° C. till + 7° C. och ända till 8 à 11° C. Tysken Beckmann har därför försökt att finna något sätt att hålla

luckan stängd utan att därigenom hindra arbetet i rummet. Han har konstruerat en lucktratt, vars utseende framgår av vidstående figurer. Den är 65—90 cm. hög, alltefter luckkarmens höjd. Upptill är den försedd med tvenne klaffar (b1 och b2 i fig.), som när fisk kastas ner i tratten, böjas neråt i den riktning pilarna angiva. Fisken glider då genom tratten, som sedan åter slutes. Vid trattens undre ända fästes ett vridbart rör, vars längd är avpassad efter avståndet till fiskbingarna. Genom röret glider fisken fram och röret kan manövreras så att fisken kommer till de olika bingarna i rummet. En man i rummet sköter om fiskens packning och isning. Tratten förfärdigas av Firma H. Matthees i Altona. Apparaten är patenterad. Den har med gott resultat avprovats och

levererats till 70 ångare. Vid en provning visade det sig att temperaturen i fiskrummet steg blott $\frac{1}{2}$ à 1° C. Temperaturhöjningen berodde huvudsakligen på att fisken, som skulle packas, i regel hade en temperatur högre än den i rummet (som var + 4° C.) samt på uppvärmning från de i rummet brinnande elektriska lamporna. Skall trattens isolerande verkan fullt kunna utnyttjas, bör den få sitta kvar i luckan. En förutsättning härför är emellertid, att den man, som sköter fiskpackningen, kan gå in i fiskrummet ej genom luckan utan genom ett annat rum. Enligt uppgift av kaptenen på en ångare, som använder apparaten, är den även arbetsbesparande. Han kunde på 8 timmar isa och packa 150 000 kg. sill, medan en i närheten liggande ångare behövde 10 timmar för att packa 115 000 kg., vilket för övrigt hade till följd att den senare ångaren genast anskaffade apparaten. (Ur en uppsats av H. Fick i »Der Fischerbote»).

ända bör helst förses med en järnring och urhålkas, så att den ej fastnar vid den undre klossen, som då kanske ej kan tagas upp. Nedslagningen underlättas, om pålen hålles lös i botten så länge som möjligt genom att rubba på den genom cirkelformiga rörelser.

Meddelanden och notiser.

Vårda gäddbeståndet och förbättra gäddfisket! Kungl. Lantbruksstyrelsen har utsänt ett flygblad n:o 1 med denna titel. Det är författat av byrådirektören dr. G. Alm och innehåller bl. a. råd i fråga om gäddodling.

Om dragfiske. Ehuru dragfiske på senare år blivit så vanligt, att de flesta, som fiska i skärgårdar och fjällvatten känner till det, förekommer det dock, att man ständigt frågar och begär upplysningar om detta fiske.

Då jag har en 40-årig erfarenhet med åtskilliga tusen öringar på mitt samvete, skall jag därför tillmötesgå redaktionens önskan att beskriva dragfisket såsom jag praktiserat detsamma i mitt hemland. Måhända skola även svenska fiskare finna åtskilligt av intresse i denna uppsats.

Jag börjar med havsöringsfisket, detta härliga sportfiske, som kan bedrivas fritt av envar längs hela norska kusten, i alla fjordar och med en mycket blygsam och billig utrustning.

Redan vid slutet av fredningstiden, den 14 april, brukar öringen förekomma längs stränderna och i fjordarna. I slutet av april begynner man fisket vid femtiden på eftermiddagen och håller på till åtta eller nio. Allt efter som kvällarna bli ljusare, börjar man fisket senare och fortsätter, tills det blir nästan mörkt.

Fiskar man på morgonen, börjar man redan i dagbräckningen och håller på tills solen gått upp. Då brukar i regel fisken upphöra att hugga. I början av juni kan man således fiska från solnedgången, hålla upp ett par timmar mitt på natten och så fortsätta till fem eller sex på morgonen, då det i allmänhet är slut med fiskens lust att hugga. Detta är regel.

Jag bortser från att fisken kan få infallet att hugga mitt på blanka förmiddagen, t. ex. när den går i ett tätt sillstim, då den egendomligt nog kan föredraga ett blankt skeddrag framför småsillen, som den blott behöver öppna gapet för att få nog av. Tidigt om våren försiggår fisket helst längs land, senare också runt holmar och skär.

Det vanligaste felet som begås är att man rör för långt från land, att man alltså fiskar på för djupt vatten. Havslaxöringen går nämligen helt in till vasskanten, innanför denna eller på motsvarande djup, om det icke finns vass, alltså alldeles intill land.

Man bör därför ro så nära land, att den inre åran nätt och jämt går klar för vassen. Och farten skall vara rask. Att smyga fram långsamt med båten utefter stränderna är odugligt, när det gäller havslaxöring.

Det är inte skrock, att öringen hugger bäst vid växande sjö och att utsikterna äro små under ebbtiden.

Havslaxöringen håller mest till på steneller sandgrund och den synes egendomligt nog redan på våren ha förkärlek för älvmyningar. Utanför den allra minsta lilla bäck är det därför utsikter att den skall hugga.

Där botten är bevuxen med bredbladigt tång, slemmig grönska eller dylikt behöver man inte pröva en gång. Utsikterna äro icke heller stora, om stranden stupar rätt ned och vattnet är bråddjupt.

Ett relativt flackt landskap med en vagt sluttande strand med sten- eller sandbotten är alltså idealet för dragfiske på havslaxöring.

Av redskapen nämner jag de enklaste och billigaste först, sådana som var och en har råd att bestå sig med, men vilka dock enligt min erfarenhet kunna vara lika goda som dyrbarare grejor.

Man bör ha två revar, en på var sida om båten och minst 50 yards långa. De böra vara flätade och så fina som möjligt, blott de äro hållbara nog. En rev som håller en belastning av 8 kilo torde alltid var atillräcklig. På var sida om båten anbringas en avbarkad och torkad käpp av rönn eller liknande. Om båten har årklykor, stickas dessa käppar ned i hålen för bakre årparets klykor och böra då vara cirka 1 meter långa. Man kan ju också anbringa ett par järn på var sida om båten för detta ändamål. Eller också kan man göra sig i ordning ett par längre »spön», en och en halv meter långa, och lägga ut dessa över relingen, en på var

sida, så att de nedre ändarna stöda mot båtbottnen. Ytterst på käppspetsen fästes reven i en ögla. Man bör ha ett par meter rev på dragvindan i fall att man skulle få bottenapp, så att man hinner stanna, innan reven slites av.

Den billigaste och nästan bästa dragtafs man kan få är ett par gitarr- eller folkvinter av stål med ett lekande i vardera änden.

Så är det själva draget. Ingen använder väl längre fiskliknande phantoms- eller Devon-drag vid detta slags fiske, skeddragen äro helt säkert och med rätta allenarådande. För egen del har jag funnit de långa, smala, blanka skeddragen vara bäst på havslaxöring. Man är i allmänhet böjd att använda för små drag. En liten havslaxöring generar sig inte för att angripa ett drag, stor som halva fisken.

Dylika redskap kunna numera fås i så stort urval i alla sportfiskeaffärer, att envar kan få vad han vill och har förtroende för.

Men en erfarenhet, som jag gjort beträffande drag, vill jag dock nämna här. Efter att ha bedrivit ett intensivt fiske längs en viss bestämd strand nästan var kväll hela våren med blott en och samma dragtyp, som jag den gången trodde mest på, började fisken slappna och det blev allt längre och längre mellan huggen. Då bytte jag ut draget på ena reven med ett annat av helt olika utseende, och ögonblickligen började fisken hugga som förut. Orsaken måste ha varit, att fisken sett samma drag kväll efter kväll och förlorat intresset därför.

På den rev, som går närmast land, behöves intet sänke eller i varje fall endast ett mycket litet sådant, på den yttre reven kan användas 1 $\frac{3}{4}$ " eller 2" sänke, men det bör aldrig placeras närmare draget än tre meter. Man får alltid de flesta fiskarna på den inre reven, man kan tryggt säga tre gånger flera än på den yttre. Jag vill därför återigen påminna om att man alltid bör ro så nära land som möjligt.

Återstår så hur man bör förhålla sig, när fisken hugger. Käppen eller spöet böjer sig bakåt och tar mot det första rycket från fisken, innan man hinner få tag i reven. Vissa år är öringen mer än vanligt rebellisk och hoppar högt i luften genast den känner att den fastnat, ofta flera gånger efter varandra. Andra år däremot förhåller den sig lugnare och söker sig kanske till botten. Vad det kan bero på att fisken betar sig så olika olika är vet jag icke, men att den gör det är ett obestridligt faktum.

I båda fallen är fisken stark och det är icke så lätt att få den in till båten.

Det första man bör göra är att vrida båten rätt från land och ro ut fortast möjligt på djupt vatten. De flesta fiskare göra motsatsen. De stoppa båten och ger fisken

tillfälle att sätta sig fast i vassen eller bakom stenar, där den sliter sig. Nej, ut på djupt vatten och det så fort man kan utan att hala in fisken. Inom kort är den uttröttad och följer efter flytande med huvudet i vattenytan. Då först börjar man hala in den. Att hala in en större fisk genom att hålla reven i händerna åstadkommer att den i rädsla för båten gör så våldsamma kast, att den i många fall förstör redskapen och går sin väg. Får däremot hela reven ligga ute mellan båten och låter trötta ut sig utan större svårighet.

Som ett exempel på metodens pålitlighet skall jag nämna att jag en vår tog in mer än 70 havslaxöringar i sträck på detta sätt utan att jag förlorade en enda. Icke en enda gång behövde jag anlita häven.

Jag anser det på det hela taget icke nödvändigt att använda undertagshäv, när man fiskar med handrev. Går man tillväga såsom jag här beskrivit, kan fisken lyftas in direkt. Man får icke stanna upp med inhalningen, när fisken närmar sig båten. Den måste halas i ett sträck, så att den icke får tid på sig att klatscha till med stjärten, innan den lyftes ombord. Reven måste också hållas väl ut från båtrelingen i detta ögonblick.

I alla väsentliga delar gäller ovanstående metod även när man använder fullkomligare redskap, spö, rulle och undertagshäv.

Lämpligt spö är, utom de för detta ändamål speciellt byggda, varje spö om nio till tolv fots längd. Det bör vara rätt styvt. Skall ett flugspö användas, bör toppen ersättas med en ganska styv och kort spets, gärna så kort som 20 cm. Att använda toppen vid dragfiske är att förstöra den, då på grund av den ständiga böjningen åt ett och samma håll spetsen lätt kroknar och icke kan rätas ut igen. Rullen bör vara så stor, att den ger riklig plats åt reven. För knappt tilltagna rullar är ett oting. Rullar av trä — Nottinghamrullar — äro bra.

En sak som man aldrig bör glömma är att lägga spöet så att veven ligger uppåt. När man fiskar med två spön, lägger man ju i allmänhet från sig det ena med rullen vid botten av båten och spöet rätt ut med lämpligt stöd. Ligger då veven nedåt, blir rullen lätt fastlåst, och man kan vara glad, om man bara förlorar draget, tafsen och en större eller mindre bit av reven. Ofta brister också spöspetsen, om man har god fart och får bottenapp, vilket ju händer.

Rullen bör vara rätt hård i fjädern, är den för lös, kan enbart en 40 yards rev med drag och sänke få den att löpa.

När fisken hugger, gäller det att genast rikta spötoppen uppåt och detta vertikala läge bibehålles om möjligt hela tiden, medan man arbetar med fisken och tager in

rev. Det skulle synas vara onödigt att nämna detta, men det är otroligt hur många fiskare det finns, som likväl håller spöet mer eller mindre horisontalt, så att känningen av fisken kommer direkt på rullen genom spöringarna, varvid spöets fjädrande egenskap, som motstår fiskens ryck och kast och bidrager att uttrötta den, icke alls utnyttjas.

Även om man fiskar med spö är det säkrast att söka sig ut på djupare vatten, när man skall taga in fisken, i varje fall om det är fråga om större exemplar, och man bör liksom förut även taga årorna till hjälp, när man tröttnar ut den.

Många tycka att det största nöjet vid fisket består i den s. k. drillningen. Denna försiggår också lättare, om man ger sig ut på tillräckligt djupt vatten.

Man bör aldrig försöka med undertags-håven, förrän fisken blivit uttröttad. Reven måste alltid hållas spänd och särskilt strax före hävningen. Detta sker genom att pressa spöspetsen bakåt, när fisken är så nära, att denna manöver med spöet och fisken glider bakåt ned i håven av sig själv. Får den slak rev i närheten av båten, kommer den att klatscha till och gå sin väg. Brister då inte kroken, tar den hela draget med sig som minne va bataljen.

Håven skall vara både vid och djup. Är den för liten, kan det hända, att fisken blir liggande tvärs över hävringen, är den otillräckligt djup, kan fisken hoppa ur den.

Vad som här anförts om fiske på havslaxöring gäller, vad redskapen och deras användning beträffa, även för fiske i insjö-vatten.

Det huvudsakliga dragfisket i sötvatten kan också bedrivas på öring och skiljer sig något från fisket på havslaxöring. Medan denne senare gärna vill ha blanka skeddrag, hugger insjööringen både på förgyllda, kopparfärgade och målade drag. Dragstorleken rättar sig efter storleken på fisken i vederbörande vatten. Rodden kan vara långsammare, bör kanske också vara det. Fisket äger rum längs stranden samt på och omkring grund. I övergången från grunc'et till djupare vatten äro betingelserna goda.

Vid harrfiske brukas ganska små skeddrag och mindre fart. Jag har ett vatten, där det finns både öring och harr. Ror jag med vanlig fart får jag utslutande öring, men saktar jag in, hugger också harr.

Vad gäddfisket beträffar vill jag bara nämna, att tafsens alltid skall vara av stål eller mässing.

I ett par vatten har jag även bedrivit dragfiske på röding. Denna fisk högg mycket bra på små öringdrag och bar sig på det hela taget åt på samma sätt som öringen.

Jag har hela tiden förutsatt att man har båt, så att man kan komma ut på sjön. Men det finns ju en mängd vatten, där inga båtar finnas; emedan de ligga för långt avsides. Dessa äro ofta goda fiskevatten. Vill man idka dragfiske där, kan man göra detta, om stranden på en längre sträcka är lätt framkomlig och vattnet vassfritt.

Här skulle man ju kunna invända att i ett sådant vatten vore det bättre att fiska med fluga från land. Men det är icke alla, som kunna den konsten. Förhållandena kunna ju f. ö. också vara sådana, att flugfiske inte tjänar mycket till.

För att få ut draget, får man i detta fall gripa till uttern, som man drager från stranden.

Det lämpligaste antalet tafsar på uttern är här sex. De böra vara omkring dubbelt så långa som vid flugfiske, d. v. s. tafsen närmast brädet 1 meter och därefter ökas med 20 cm. för var tafs, så att den sista närmast fiskaren blir två meter lång.

Vid detta fiske använder man i stället för flugor därtill särskilt lämpade smådrag, som rotera så lätt, att de trots utterns minimala fart likväl få den rätta spinnande rörelsen.

Som exempel på hur verksamt detta redskap är kan jag nämna, att jag förra sommaren fiskade med tre flugor och tre drag för att anställa försök och göra jämförelser. Det visade sig på fyra fisketurer, att förhållandet i genomsnitt blev fyra till ett till dragens favör, d. v. s. jag fick fyra öringar på dragen och en på fluga under samma tid. Detta kan till en del också bero på att det är vanskeligare för fisken att befria sig från de trippelkrokar, varmed dragen äro försedda, än från flugkrokarna. Måhända kan detta i någon mån verka försonande på motståndarna till utterfisket.

En långskaftad häv behöves till detta fiske.

Härmed får jag avsluta denna lilla uppsats. Jag pretenderar inte på att ha kommit med något väsentligen nytt eller uttömt ämnet, men har jag gett någon yngre och mindre erfaren fiskare även i vårt broderland ett eller annat gott råd, är avsikten uppnådd.

Johs. Ottesen.

Molde

(i Från Jaktmarker och fiskevatten).